

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatele: **Mgr. L. H.**, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, ve znění opatření obecné povahy odpůrce ze dne 14. 1. 2022, čj. 1518/2022-1/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem na zrušení opatření obecné povahy podaným u Nejvyššího správního soudu dne 23. 1. 2022 domáhal zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, ve znění opatření obecné povahy odpůrce ze dne 14. 1. 2022, čj. 1518/2022-1/MIN/KAN. Toto mimořádné opatření bylo vydáno k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění covid-19 na základě § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném od 1. 5. 2020 (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a § 2 odst. 2 písm. b) až e) a písm. i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 14. 1. 2022 (dále „pandemický zákon“).

[2] Mimořádné opatření stanovilo s účinností od 3. 1. 2022 podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech. Pro možnost využití některých služeb, vstup do provozoven či účast na akcích bylo jednotlivými ustanoveními mj. vyžadováno naplnění podmínek dle čl. I bodu 15 mimořádného opatření. Těmito podmínkami bylo a) absolvování RT-PCR

vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem nejdéle před 72 hodinami, jde-li o i) osobu do dovršení 18 let věku, ii) osobu, která se nemůže podrobit očkování proti onemocnění covid-19 pro kontraindikaci, nebo iii) osobu tzv. rozočkovanou; b) uplynutí nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu, a to schváleným léčivým přípravkem; nebo c) prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění covid-19, jestliže uplynula doba izolace a od prvního pozitivního testu neuplynulo více než 180 dní.

[3] Napadené mimořádné opatření bylo s účinností od 17. 1. 2022 změněno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 14. 1. 2022 čj. MZDR 1518/2022-1/MIN/KAN, a to v rozsahu čl. I bodu 10 a bodu 14. Dne 26. 1. 2022 odpůrce vydal mimořádné opatření čj. MZDR 2873/2022-1/MIN/KAN, kterým s účinností od 15. 2. 2022 změnil napadené mimořádné opatření ve znění mimořádného opatření ze dne 14. 1. 2022, a to tak, že omezil tzv. bezinfekčnost očkovaných osob na 270 dní, nebyla-li podána posilující dávka [čl. I bod 15 písm. b) mimořádného opatření]. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 2. 2022, čj. 8 Ao 2/2022-53, č. 4313/2022 Sb. NSS, *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, zrušil k 10. 2. 2022 napadené mimořádné opatření v části čl. I bodu 3 písm. b) v rozsudku uvedených slovech a bodu 6 písm. b) odrážky i) ve slově „nebo“ a odrážky ii) a písm. d). K témuž datu odpůrce následně mimořádným opatřením ze dne 9. 2. 2022, čj. MZDR 1518/2022-2/MIN/KAN, zrušil celé napadené mimořádné opatření.

II. Obsah návrhu

[4] Navrhovatel ke své aktivní procesní legitimaci uvedl, že nemůže řádně vykonávat advokacii na místech, do kterých je vstup podmíněn prokázáním bezinfekčnosti. Je tak zasaženo do jeho práva na svobodný výkon povolání. Mimořádné opatření dále zasahuje do jeho soukromého života při trávení volného času a čerpání služeb. Je dotčen na svém právu na ochranu zdraví. Jako neočkovaná testovaná osoba je totiž vystaven netestovaným očkovaným osobám, které mohou vir šířit stejně jako neočkovaní. Odpůrce vyvíjí nátlak na navrhovatele, aby se nechal očkovat, který ho však nechce podstoupit s ohledem na svůj zdravotní stav. Navrhovatel nemoc prodělal. Očkování není účinné. Omezení navrhovatele nebrání šíření onemocnění mezi obyvatelstvem. Odpůrce prosazuje očkování na úkor zdraví obyvatelstva. Odpůrce omezil základní lidská práva navrhovatele podle čl. 5, čl. 14 odst. 1 a čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

[5] Namítá, že není zřejmé, na základě jakého právního jednání Světová zdravotnická organizace vyhlásila pandemii. Odpůrce tak není oprávněn vyhlásit epidemii na území ČR. Navrhovatel je nucen předkládáním průkazu bezinfekčnosti sdělovat osobní citlivé údaje soukromým osobám. Tím je zasaženo jeho právo na soukromý a rodinný život. Netestování očkovaných je *non lege artis*, neboť očkované osoby mohou být infekční. Navrhovatel je nepřímě diskriminován tím, že odpůrce osobám s neprokázanou bezinfekčností neukládá podrobit se testování. Odpůrce nutí zdravé osoby netrpící příznaky, aby se testovaly a dokazovaly svou bezinfekčnost. Navrhovatel je přímo diskriminován tím, že odpůrce staví překážky pro výkon advokacie. Navrhovatel tak je diskriminován v právu na volný pohyb při výkonu advokacie. Odpůrce nutí k očkování, které je nebezpečné. Očkování ani pozitivní PCT test nevypovídají nic o sterilizační imunitě. Odpůrce úmyslně diskriminuje navrhovatele, jako osobu s prokázanými

pokračování

protilátkami, proti očkováným osobám a osobám s pozitivním PCR testem. Není dán žádný zdravotní důvod k odlišnému zacházení. Odpůrce zasahuje do navrhovatelova práva na pomoc při zachování a zlepšování zdraví a práva na zvyšování kontroly nad faktory ovlivňujícími zdraví. Uložení povinnosti splnit podmínku bezinfekčnosti zasahuje do jeho práv na ochranu zdraví a omezuje řádný výkon advokacie. Přenesením kontrol bezinfekčnosti na soukromé osoby odpůrce překročil své pravomoci. Podklady odpůrce nemají povahu veřejné listiny. Odpůrce proto postupoval v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Odpůrce měl hájit veřejný zájem ochrany před onemocněním pro všechny osoby, nikoliv pouze pro úředně bezinfekční. Odpůrce pomíjí důkazy, které svědčí proti zvolenému druhu opatření, a to například izraelskou studií. Postup odpůrce je v rozporu se zásadou minimalizace zásahů. Jednal totiž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Odpůrce odstraňuje demokratický řád lidských práv. Netestování očkováných může vést k šíření biologické zbraně očkovánými. Odpůrce vydal mimořádné opatření na základě úmyslně nepravdivě zjištěného skutkového stavu. Umělý stav pandemie je právně nezaložený na rozhodnutích oprávněných autorit. Pandemie je nástrojem odpůrce k přijímání represivních pravidel.

[6] Omezení stanovená napadeným mimořádným opatřením nelze opírat o § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví. Jde totiž o neurčité a obecné zákonné zmocnění. Ani § 2 odst. 1 pandemického zákona nemůže být libovolným prostředkem pro zásah do základních práv a svobod. Odpůrce nevymezil nezbytně nutný rozsah mimořádného opatření. Základním kritériem pro hodnocení epidemie je počet osob, které nemusely vyhledat nemocniční péči. Tomu neodpovídá cíl mimořádného opatření. To cílí na kapacitu nemocnic, nikoliv na ochranu zdraví. Původní očkování není dostatečnou ochranou proti novým mutacím. Odpůrce neuvedl, jaká je úroveň ochrany slizniční a buněčné imunity osob po očkování a po prodělání onemocnění ve lhůtě 180 dní od pozitivního testu. Odpůrce odkazuje na fikci bezinfekčnosti podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/953 ze dne 14. června 2021 o rámci pro vydávání, ověřování a uznávání interoperabilních certifikátů o očkování, o testu a o zotavení v souvislosti s onemocněním COVID-19 (digitální certifikát EU COVID) za účelem usnadnění volného pohybu během pandemie COVID-19 (dále jen „nařízení o digitálním certifikátu“). Tato podmínka v něm však není stanovena. Bezpříznakoví očkovaní nemusí do karantény a mohou vir šířit dál. Odpůrce neuvedl, jaká je průměrná hladina viru u neočkovaného a po jakou dobu jej vylučuje. I zaměstnanci provozovatelů mohou být rizikem. Ty však z hlediska podmínek bezinfekčnosti odpůrce opomněl. Odpůrce zvyšuje pravděpodobnost přítomnosti infekční osoby na hromadné akci. Pojem bezinfekčnost nemá legální definici. Mimořádné opatření je nicotné. Odpůrce totiž použil právo Evropské unie v mimořádném opatření v rozporu s čl. 10a Ústavy České republiky. Povinnost prokazovat bezinfekčnosti podle nařízení o digitálním certifikátu stanovuje bez zmocnění ze strany orgánů Evropské unie. Ochrana veřejného zdraví je výlučnou pravomocí členských států. Soukromé osoby nemohou požadovat prokázání bezinfekčnosti. Nemohou totiž zpracovávat informace o zdravotním stavu. Povinnost provozovatelů kontrolovat bezinfekčnost porušuje právo navrhovatele na ochranu soukromí. Skutečným cílem mimořádného opatření je donucení k očkování. To nerespektuje výhradu svědomí navrhovatele.

III. Vyjádření odpůrce

[7] Odpůrce k návrhu na zrušení opatření obecné povahy uvedl, že by měl být odmítnut v části, ve které bylo mimořádné opatření zrušeno rozsudkem *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*. Navrhovatel ke své aktivní procesní legitimaci uvádí pouze obecná tvrzení, která jsou k prokázání aktivní procesní legimitace nedostatečná. Neuvádí, kdy a jakým způsobem byl omezen při výkonu advokacie a jaké činnosti nebo služby nemohl využít. Nevymezil jednotlivé body, které se ho dotýkají. Veřejná žaloba je však při přezkumu opatření obecné povahy nepřipustná.

[8] Odpůrce dále uvedl, že riziko reinfekce je u očkovaných osob velmi nízké. Pokud se očkovaná osoba setká s nakaženým člověkem, je riziko nákazy několikanásobně nižší než u neočkovaných osob, které onemocněly neprodělaly. Současně je nižší pravděpodobnost závažného průběhu onemocnění a úmrtí. Dojde-li k nákaze očkované osoby, je tato osoba pravděpodobně méně infekční a je u ní zkrácena doba vylučování viru. Aby bylo možné uvažovat o diskriminaci, musely by se skupiny osob, s nimiž je zacházeno odlišně, nacházet ve stejném nebo srovnatelném postavení (nález Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/03). Očkované a neočkované osoby se však ve srovnatelném postavení nenacházejí. Očkování vytváří v organismu nepříznivé podmínky pro replikaci viru. Je-li očkovaná osoba virem nakažena, je snížena pravděpodobnost vzniku mutací, které jsou více přenositelné na další osoby. Poznatky o epidemii onemocnění covid-19 se neustále vyvíjí, stejně tak znalosti o očkování proti němu. Při zahájení očkování nebylo možné s jistotou říci, jak dlouho účinky očkování trvají a zda a v jaké míře mohou očkování nemoc dále šířit. Od té doby proběhlo několik studií, přičemž napadené opatření bylo vydáno na základě stávajících vědeckých poznatků o získané imunitě a šíření onemocnění. V současné době bylo na základě odborné diskuze s ohledem na recentní studie a doporučení Evropské komise rozhodnuto o omezení platnosti očkovacích certifikátů na 9 měsíců, a to od 1. ledna 2022. Očkované osoby musí podstoupit PCR test, jestliže je nakažen člen jejich společné domácnosti. Jde-li o izraelskou studii, jde o předtisk studie, která neprošla oponentním posouzením. Její závěry proto nemají být použity pro klinickou praxi. Počty osob na jednotce intenzivní péče je třeba přepočítat s ohledem na zastoupení očkovaných v konkrétní věkové kategorii.

[9] Odpůrce odkázal na odůvodnění čl. I bodu 15 mimořádného opatření, které vysvětluje stanovení výjimky pro očkované osoby nebo pro osoby s prodělaným onemocněním a proč nelze uznat protilátky jako doklad o bezinfekčnosti. Na základě současného stavu vědeckého poznání o chování viru SARS-CoV-2 a lidské imunity po proděláním onemocnění covid-19 lze na fyzickou osobu po dobu 180 dnů od prvního pozitivního testu pohlížet jako na chráněnou proti tomuto onemocnění. Nehraje roli, zda osoba má v krvi protilátky a v jaké míře. Jde o jakousi fikci bezinfekčnosti. Navrhovatel zaměňuje *covid pass* a prokázání bezinfekčnosti podle mimořádného opatření. To, že se osoba již s onemocněním setkala, neznamená, že se nemůže znovu nakazit. Virová nálož v populaci je velmi vysoká a kontakt s nakaženou osobou je velmi pravděpodobný. Postinfekční imunita má jinou povahu než imunita postvakcinační. Očkování poskytuje lepší ochranu. Očkovaným osobám je imunita vyvolána přesně definovaným množstvím imunizujících látek, což vede k optimální imunitní odpovědi. Jde o bezpečnější cestu nabuzení imunity. V případě proděláním onemocnění není zřejmé, jaká imunitní reakce byla vyvolána. Odpůrce nemůže rezignovat na svou pravomoc a ponechat řešení pandemie na občanech dle jejich uvážení. Světová zdravotnická organizace vyhlásila pandemii 11. 3.

pokračování

2020. Existence pandemie je obecně známá skutečnost (rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2021, čj. 5 Ao 1/2021-65, č. 4204/2021 Sb. NSS). Odpůrce mohl stanovit podmínky podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví. Jde-li o kontrolu tzv. bezinfekčnosti provozovateli, odpůrce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2022, čj. 8 Ao 29/2021-98, č. 4312/2022 Sb. NSS, *společenství vlastníků jednotek*. K demokratické společnosti patří princip solidarity a odpovědnosti. Navrhovatel odkazuje na několik webových stránek. Články z nich však nejsou odborné studie. Nelze jimi proto zpochybnit odborná východiska odpůrce. Důkazní břemeno leží na navrhovateli a je na něm, aby předložil podklady, které by měly dostatečnou odbornou úroveň, aby byly schopny vyvrátit podklady, z nichž vycházel odpůrce. Vědecká studie nikoho neopravňuje a ani k ničemu nezavazuje, není proto nutné, aby byla ve formě veřejné listiny. Mimořádné opatření nenařizuje povinné očkování. Návrh obsahuje řadu nepodložených spekulací, fabulací, konspiračních teorií a osobních názorů navrhovatele. Závěrem odpůrce navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh buď odmítl pro nedostatek aktivní procesní legitimace, nebo jej jako nedůvodný zamítl.

IV. Replika navrhovatele

[10] Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce uvedl, že advokacii chtěl vykonávat na všech místech. To však s ohledem na mimořádné opatření nemohl. Mimořádné opatření jej omezovalo i v soukromém životě zneprůstupněním míst. Zásah do jeho práv je proto nepochybný. Odpůrce není pasivně legitimován. Nezveřejnil mimořádné opatření na úřední desce s podpisem oprávněné úřední osoby. Mimořádné opatření neobsahuje podpis ministra zdravotnictví a otisk úředního razítka. Protože nebyl vyhotoven originál mimořádného opatření, nemohlo mimořádné opatření vstoupit v platnost a být účinné. Odpůrce nepostupoval podle § 3 odst. 7 pandemického zákona. Je třeba zkoumat konkrétní parametry epidemie z lékařského hlediska. Tvzení odpůrce, že má omezené znalosti, je nepravdivé. Notorieta o tom, že je pandemie, je oslabena tím, že odpůrce a jemu podřízené organizace úmyslně manipulují s daty o počtu hospitalizovaných a počtu úmrtí. Postup uznávání nakažené osoby podle pozitivního výsledku PCR testu není *lege artis*. Pozitivně testované hospitalizované osoby jsou vykazovány úmyslně. Testovány jsou totiž jen proto, že byly převzaty do nemocniční péče z jiného důvodu. PCR test identifikuje jen zlomek deaktivovaného viru. Testy jsou proto falešně pozitivní z 20 až 40 %. Testy nebyly certifikovány pro potvrzení diagnózy onemocnění covid-19. Při vyhodnocování testů se používá příliš vysoký počet cyklů amplifikace.

[11] Na území ČR nebylo vydáno žádné posouzení, zda toto onemocnění je epidemií. Je třeba zkoumat, zda ke dni vydání mimořádného opatření existovala situace, kterou by bylo možné označit za epidemii. Odkaz odpůrce na výsledek kohortových studií nedefinuje soubor rizik. Tyto studie musí trvat roky. Metodika studií není správná. Odpůrce uvádí pojem bezinfekčnost, aby mátl veřejnost. Nařízení o digitálním certifikátu neuvádí pojem bezinfekčnost. Odpůrce postavil na *covid passu* mimořádné opatření. Odpůrce neposuzuje stav postvaccinační imunity. Spolehlivost studie, podle které je vyšší pravděpodobnost hospitalizace u neočkovaných osob, je nejvýše 11 %. Bez znalosti rozsahu posuzovaných údajů nelze posoudit, zda studie *Posouzení ochrany před reinfekcí SARS-CoV-2 mezi 4 miliony jedinců testovaných pomocí PCR v Dánsku v roce 2020: observační studie na úrovni populace* je použitelná na stav populace v ČR. Žádá provedení listiny, ze které by vyplývalo

vyhlášení epidemie 11. 3. 2020, a vypracování znaleckého posudku o stavu nemocnosti a úmrtí. Odpůrce se vyhýbá porovnání očkovaných s neočkovanými s prodělanou nemocí. Navrhovatel není větším rizikem než očkovaný. Přesto s ním bylo jednáno odlišně na základě politického rozhodnutí.

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud úvodem s ohledem na značnou obsáhlost návrhu (ten čítá 44 stran a replika k vyjádření odpůrce čítá 24 stran) podotýká, že na košaté a obsáhlé podání nemusí soud reagovat stejně obsáhlým rozhodnutím. Opačný závěr by směřoval k tomu, že na podání mimořádně rozsáhlá, jako je i podání navrhovatele, by bylo velmi obtížné reagovat srozumitelným, a tedy přezkoumatelným rozhodnutím (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2014, čj. 10 Afs 18/2015-48, *MPM Invest*, bod 35). Povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit. Naopak úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní. Jak totiž uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“. To platí zejména v případě, kdy jsou námitky uspořádány nesystematicky, zčásti se překrývají či přímo opakují (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, *SAFINA*, bod 21). Tak je tomu i v nyní projednávané věci. Navrhovatel své myšlenky nijak nestrukturuje, často opakuje již řečené, jednotlivé body na sebe začasté nenavazují. K obsahu návrhu soud nadto dodává, že je na samé hranici srozumitelnosti s ohledem na jeho jazykovou úroveň.

V.1 Aktivní procesní legitimace navrhovatele a pasivní procesní legitimace odpůrce

[13] Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na jeho přechozí judikaturu (rozsudek *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a rozsudky ze dne 21. 4. 2022, čj. 8 Ao 9/2022-101, bod 42, a ze dne 26. 1. 2023, čj. 8 Ao 4/2022-81, *uznávání protilátek V*, bod 25), je ve vztahu k části mimořádného opatření dána aktivní procesní legitimace navrhovatele (přínejmenším k čl. I bodu 15 mimořádného opatření, a to s ohledem na tvrzenou diskriminaci navrhovatele, jako osoby s protilátkami proti onemocnění covid-19). Naopak u většiny z nich není dána s ohledem na nedostatečná tvrzení navrhovatele. Soud si je zároveň vědom toho, že část návrhu by bylo namístě odmítnout pro odpadnutí předmětu řízení s ohledem na rozsudek *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2022, čj. 8 Ao 13/2022-40, *omezení hromadných akcí*. Jelikož však Nejvyšší správní soud shledal nynější návrh jako celek zjevně neopodstatněným ve smyslu § 13 odst. 3 pandemického zákona, důsledkem čehož je odmítnutí návrhu, nepovažoval za účelné, aby se znovu podrobně zabýval naplněním aktivní procesní legitimace ve vztahu k jednotlivým navrhovatelem napadeným ustanovením mimořádného opatření a aby blíže zkoumal, ve vztahu ke které dílčí části návrhu odpadl předmět řízení (usnesení NSS ze dne 31. 1. 2022, čj. 8 Ao 31/2021-109, bod 10, a ze dne 19. 5. 2022, čj. 8 Ao 8/2022-42, bod 8). Výsledkem by totiž vždy bylo odmítnutí dané části návrhu. Bylo by proto v rozporu se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie, rozebíral-li by Nejvyšší správní soud opětovně (čistě akademicky) aktivní procesní legitimaci navrhovatele

pokračování

a důvody pro odpadnutí části předmětu řízení, jestliže již své argumenty stran těchto otázek předestřel ve výše uvedených věcech a jestliže stěžejním výsledkem řízení je odmítnutí návrhu pro zjevnou neopodstatněnost.

[14] Podle § 101a odst. 3 s. ř. s. platí, že *odpůrcem je ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno.*

[15] Nyní napadené opatření vydal odpůrce (Ministerstvo zdravotnictví) podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví a podle § 2 odst. 1 pandemického zákona. Navrhovatel proto správně jako pasivně procesně legitimovaného označil v návrhu odpůrce. Námitka navrhovatele, podle které odpůrce není pasivně procesně legitimován, je proto lichá a zjevně bezpředmětná, jestliže on sám správně označil odpůrce jako toho, kdo mimořádné opatření vydal.

V.2 Zjevná neopodstatněnost návrhu

[16] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona platí, že *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.*

[17] Nejvyšší správní soud již dříve podrobně vyložil, že institut zjevné neopodstatněnosti má své místo mj. tam, kde se již ve své rozhodovací praxi obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nemá důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Jedná se o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, čj. 5 Ao 2/2021-52, č. 4211/2021 Sb. NSS, body 10 až 13, či ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021-19). Postup zvolený v takových případech zdejší soudem aproboval i Ústavní soud (usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21, ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21, či ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 2129/21).

[18] Nejvyšší správní soud považuje předně za podstatné, že navrhovatel soudu nedoložil pozitivní výsledek PCR testu, ze kterého by vyplývalo, že onemocnění covid-19 skutečně prodělal. Nedoložil ani soudu pozitivní výsledek na protilátky v krvi proti tomuto onemocnění. Za této situace proto navrhovatel neunesl důkazní břemeno stran svého tvrzení, že onemocnění covid-19 prodělal a že má vytvořené protilátky proti tomuto onemocnění. Nejvyšší správní soud proto dále vyšel z toho, že navrhovatel není v postavení osoby, která onemocnění covid-19 prokazatelně prodělala a která má protilátky proti tomuto onemocnění (bod 38 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, bod 52 rozsudku *uznávání protilátek V*, rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, čj. 8 Ao 22/2021-183, *uznávání protilátek III*, bod 48, a usnesení NSS ze dne 12. 11. 2021, čj. 8 Ao 27/2021-72, bod 19). Z tohoto důvodu se proto soud blíže nezabýval tím, zda se navrhovateli podařilo vyvrátit odborná východiska odpůrce, pro která neuznal pozitivní výsledek testu na protilátky jako doklad *tzv. bezinfekčnosti* podle čl. I bodu 15 mimořádného opatření (bod 41 rozsudku *uznávání protilátek V*).

[19] Není-li však navrhovatel v postavení osoby, která onemocnění covid-19 prokazatelně prodělala a která má v krvi protilátky proti tomuto onemocnění, pak se nijak nedotýká jeho právní sféry, jsou-li osoby s protilátkami proti onemocnění covid-19

diskriminovány vůči očkovaným osobám a osobám, které prodělaly laboratorně potvrzené onemocnění ve stanovené době. Protože navrhovatel nepatří do skupiny osob, které mohly využívat služby a provádět činnosti regulované mimořádným opatřením a které byly podle mimořádného opatření v této souvislosti povinny prokazovat svou tzv. bezinfekčnost způsobem podle čl. I bodu 15 mimořádného opatření (viz bod [2] výše), nedotýká se nijak jeho právní sféry ani to, že podmínky tzv. bezinfekčnosti kontrolovaly soukromé osoby, že při kontrole měly být předávány osobní údaje, že povinnost splnit podmínku tzv. bezinfekčnosti zasahuje do práva na ochranu zdraví, že odpůrce zvyšuje pravděpodobnost přítomnosti infekční osoby na hromadné akci, že zaměstnanci provozovatelů služeb mohly být rizikem a že povinnost prokazovat tzv. bezinfekčnost prostřednictvím *covid passu* podle nařízení o digitálním certifikátu je v rozporu s čl. 10a Ústavy ČR. Soud se proto těmito námitkami pro nadbytečnost nezabýval (bod 54 rozsudku *uznávání protilátek V*).

[20] Stěžejní námitkou navrhovatele, která se prolíná celým návrhem na zrušení mimořádného opatření, je námitka, podle které odpůrce prostřednictvím mimořádného opatření nutí navrhovatele k očkování proti onemocnění covid-19. V této souvislosti navrhovatel zároveň sporuje bezpečnost očkovacích látek a odvolává se na výhradu svědomí. Tato námitka není důvodná. V době vydání napadeného mimořádného opatření totiž bylo očkování proti onemocnění covid-19 pro většinu obyvatelstva dobrovolné. Pouze určitým skupinám osob byla v této době stanovena vyhláškou č. 466/2021 Sb., kterou se mění vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, ve znění pozdějších předpisů, povinnost podrobit se očkování proti onemocnění covid-19 do 28. 2. 2022. Tato vyhláška však není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci a ani s ní jinak nesouvisí. Z odůvodnění mimořádného opatření současně nevyplývá, že by jeho cílem mělo být nepřímé donucení neočkovaných osob k očkování stanovením určitých zákazů a omezení. (bod 84 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*). Z pohledu přezkumu nyní napadeného mimořádného opatření tak bylo zcela na navrhovateli, zda se nechá očkovat či nikoliv. Má-li proto navrhovatel za to, že je očkování nebezpečné, je na něm, aby si sám vyhodnotil, zda se nechá očkovat, či nikoliv (bod 55 rozsudku *uznávání protilátek V*, bod 125 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022 a rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2022, čj. 8 Ao 11/2022-55, bod 23).

[21] Jde-li o výhradu svědomí navrhovatele, Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 21. 4. 2022, čj. 8 Ao 5/2022-67, *výhrada svědomí při přezkumu OOP*, s ohledem na závěry rozsudku NSS ze dne 1. 4. 2022, čj. 8 Ao 1/2022-62, *výhrada víry při přezkumu OOP*, dospěl k závěru, že napadené mimořádné opatření není nezákonné a nepřiměřené tím, že neobsahuje výjimku v čl. I bodu 15 pro osoby, které se nemohou nechat naočkovat z důvodu světské výhrady svědomí. Tyto závěry jsou použitelné i na nyní projednávanou věc a soud na ně odkazuje.

[22] Navrhovatel dále namítá, že epidemie nebyla v ČR odpůrcem úředně vyhlášena. Tato námitka je lichá. Zákonnou formální podmínkou pro nařízení mimořádného opatření s celostátní působností podle § 69 odst. 1 písm. b) a i) zákona o ochraně veřejného zdraví a podle § 2 pandemického zákona byla pouze existence stavu pandemické pohotovosti podle § 2 odst. 4 ve spojení s § 1 odst. 3 pandemického zákona, nikoliv tedy úřední vyhlášení epidemie odpůrcem nebo dokonce pandemie Světovou zdravotnickou organizací, jak tvrdí navrhovatel.

[23] Jde-li pak o samotnou existenci epidemie, která je materiálním předpokladem pro vydání opatření (případně nebezpečí jejího opětovného vzniku) podle § 2 odst. 1 pandemického zákona, tou se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, čj. 10 Ao 1/2021-148, konstatoval nebezpečnost nemoci covid-19 a za notoriety považoval 30 tisíc zemřelých s touto nemocí i hrozící kolaps zdravotnictví. Na tyto závěry navázal v rozsudku ze dne 30. 7. 2021, čj. 5 Ao 25/2021-51, a to zejména jde-li o argumentaci zlehčující nebezpečnost onemocnění covid-19. V rozsudku sp. zn. 5 Ao 1/2021 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„pandemie je závažný druh epidemie, obvykle představuje závažnou celosvětovou událost. Dochází při ní k velmi rychlému rozšíření onemocnění do různých částí světa. Pandemie je spojená s vysokou nemocností, nadměrnou úmrtností a narušením sociálního a ekonomického systému [...]“. Nyní se právě v takové situaci nacházíme, neboť v případě onemocnění COVID-19 není pochyb, že jde o celosvětovou pandemii, i když se situace postupně zlepšuje zejména poté, co mnozí podstupují očkování proti zmíněnému onemocnění [...].“* V usnesení ze dne 4. 11. 2021, čj. 2 Ao 9/2021-155, pak Nejvyšší správní soud shrnul dosavadní judikaturu k problematice existence epidemie tak, že *„postoj soudů nejen k existenci epidemie, jejímu vývoji ve vlnách, ale i k její závažnosti dané následky na lidských životech a zdraví, ale i na chodu celé společnosti v České republice i v celosvětovém měřítku, je zřejmý, setrvalý a navrhovateli nepochybně známý. Že se liší průběh nákazy u jednotlivých skupin obyvatelstva, není sporné [...], podobně jako to, že eskalace počtu případů, již kopíruje rostoucí zatížení zdravotnického systému, střídá zpravidla klidnější období následující poté, co se projeví účinky komplexu přísnějších opatření ve spojení se změnou ročního období ovlivňující chování lidí v běžných životních situacích.“* V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, čj. 2 Ao 7/2021-157, se Nejvyšší správní soud odmítl zabývat tvrzením, že epidemie není, též s poukazem na to, že odpůrce může mimořádné opatření vydat i za účelem eliminace nebezpečí jejího opětovného vzniku, jak předpokládá § 2 odst. 1 pandemického zákona, tak i § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Soud v nyní projednávané věci proto dospěl k závěru, že není třeba v řízení dokazovat existenci epidemie z lékařského hlediska ke dni vydání mimořádného opatření, jak se domáhá navrhovatel. Nezabýval se proto ani tím, jakým způsobem byly vykazovány pozitivně testované hospitalizované osoby, a údajnou manipulací s počty hospitalizovaných a úmrtí.

[24] Navrhovatel se cítí být diskriminován tím, že se očkované osoby pro účely využívání služeb a provádění činností regulovaných mimořádným opatřením nemusí testovat, a tím, že jako advokát nemůže vykonávat advokacii na místech regulovaných mimořádným opatřením. Soud k tomu uvádí, že podle čl. I bodu 15 písm. a) mimořádného opatření mohly prokázat tzv. bezinfekčnost negativním výsledkem PCR testu pouze osoby mladší 18 let, osoby s kontraindikací proti očkování a osoby tzv. rozočkované. Navrhovatel tak svoji tzv. bezinfekčnost nemohl prokázat negativním výsledkem PCR testu, neboť do žádné z těchto skupin nespadal. Z mimořádného opatření současně nevyplývá povinnost testování pro navrhovatele. Nebyl-li však povinen se testovat, pak se nijak nedotýká jeho právní sféry to, že se rovněž očkované osoby nemusely pro účely využívání služeb a provádění činností regulovaných mimořádným opatřením testovat. Nejvyšší správní soud navíc již v rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* dospěl k závěru, že neočkované osoby bez prodělaného onemocnění nejsou diskriminovány tím, že nemohou prokázat pro účely využívání služeb svoji tzv. bezinfekčnost negativním PCR testem, neboť se nenachází ve srovnatelném postavení jako

očkované osoby a osoby s prodělaným onemocněním ve stanovené době (část IV.4 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*). Je proto rovněž nedůvodná námitka, že je navrhovatel diskriminován tím, že nemůže vykonávat advokacii na místech regulovaných mimořádným opatřením. To, že je advokát, jej totiž samo o sobě nestaví do srovnatelného postavení, jestliže relevantně nesporně důvody, pro které nebylo neočkovaným osobám umožněno využívat služby a provádět činnosti regulované mimořádným opatřením. Nadto mimořádným opatřením nebyl navrhovateli znemožněn výkon advokacie. Navrhovatel během účinnosti mimořádného opatření mohl běžně vykonávat advokacii ve svém sídle, na soudech, u správních orgánů či ve věznicích. Navrhovatel zejména nijak blíže netvrdí, v čem mělo omezení výkonu advokacie přesně spočívat. Soud proto neshledal, že by byl navrhovatel mimořádným opatřením diskriminován.

[25] Odpůrce v mimořádném opatření odůvodnil, proč osoby starší 18 let věku nemohou prokázat svoji *tzv. bezinfekčnost* negativním výsledkem PCR testu. Doložení negativního testu totiž podle odpůrce sice může snižovat pravděpodobnost zavlečení nákazy, ale žádným způsobem nechrání jedince před nákazou v případě výskytu infekční osoby. Současně nelze vyloučit, že v mezidobí od provedení PCR testu do obdržení výsledku nedošlo s ohledem na stávající epidemickou situaci a virovou nálož v populaci k nákaze testované osoby (str. 19 odůvodnění mimořádného opatření) (viz bod 73 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*). Námitka navrhovatele stran nedostatku odůvodnění mimořádného opatření proto není v tomto směru důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud přisvědčuje navrhovateli, že očkované osoby se mohou onemocněním covid-19 nakazit a infekci dále šířit. Odpůrce však vyšel z předpokladu, který byl ve věci sp. zn. 8 Ao 9/2022 předmětem dokazování, že v případě nákazy jsou očkované osoby pro své okolí méně nebezpečné než osoby neočkované, neboť ty vylučují vir po delší dobu (bod 93 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022). Tento předpoklad však navrhovatel relevantně nesporně. Namítl totiž pouze to, že odpůrce neuvedl, jaká je úroveň ochrany slizniční a buněčné imunity osob po očkování a po proděláním onemocnění ve lhůtě 180 dní od pozitivního testu a jaká je průměrná hladina viru u neočkovaného a po jakou dobu jej vylučuje. Tato obecná námitka však není schopná výše uvedený předpoklad odpůrce vyvrátit, jestliže ten ho opřel o konkrétní odborné podklady (viz bod 93 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022). To, že v odůvodnění mimořádného opatření nejsou uvedeny konkrétní úrovně ochrany slizniční a buněčné imunity a průměrná hladina viru a doba jeho vylučování, totiž neznamená, že toto východisko neplyne z odborných podkladů odpůrce. Ty však navrhovatel nijak nezpochybňuje. Toliko v této souvislosti odkázal na *tzv. izraelskou studii*, ze které má vyplývat, že očkovaní jsou infekční. Jak však soud uvedl v rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022, „*byť se v průběhu řízení nepodařilo jednoznačně prokázat, že jsou očkované osoby bez dalšího méně infekční, mohl odpůrce vyjít minimálně z dokazování doloženého předpokladu ii), že v případě nákazy jsou očkované osoby pro své okolí méně nebezpečné než osoby neočkované, neboť ty vylučují vir po delší dobu.*“ (bod 93 citovaného rozsudku). Navrhovatel netvrdí, že by z *tzv. izraelské studie* plynulo, že se doba vylučování viru u očkovaných a neočkovaných osob neliší. Soud se jí proto blíže nezabýval. Není totiž sporu o tom, že i očkované osoby se mohou nakazit a infekci dále šířit. Navrhovatel však *tzv. izraelskou studii* zmiňuje pouze v této souvislosti.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud zároveň v rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* dospěl k závěru, že „prokázání se negativním výsledkem PCR testu by nicméně nedosáhlo sledovaného cíle se srovnatelným účinkem. Nijak by totiž nezmenšilo riziko nákazy a možnost vážného průběhu onemocnění. Hrozba zahlcení zdravotního systému by tak zůstala stejná. I kdyby byla zavedena povinnost prokazovat se negativním PCR testem pro všechny osoby bez ohledu na očkování, není s ohledem na současné množství viru v populaci a jeho prudké šíření vyloučeno, že by se neočkovaná osoba bez prodělaného onemocnění nesetkala s nakaženou osobou. PCR test totiž nemusí vždy zachytit nakaženého jedince zejména s ohledem na odstup mezi provedením testu a dobou jeho platnosti, po kterou lze služby využívat. Nadto u dlouhodobějších služeb typu ubytování by se musely osoby testovat prakticky stále znovu, což by bylo jen stěží realizovatelné. Ochrany zdravotního systému před zahlcením by proto ani v tomto případě nebylo dosaženo. Pro účely dosažení sledovaného cíle se proto omezení těchto osob z určitých oblastí života jeví jako potřebné, respektive navrhovatelka tuto potřebnost relevantním způsobem nevyvrátila.“ (bod 88 rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*). Byť by tedy přicházelo v úvahu testování očkovaných osob PCR testem, jak navrhuje navrhovatel, nevedlo by to k dosažení sledovaného cíle. Nejvyšší správní soud proto v rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* dospěl k závěru, že omezení osob, které onemocnění covid-19 neprodělaly, bylo ve vztahu ke cíli sledovanému mimořádným opatřením, tj. ochrana nejvíce zranitelných osob a zdravotního systému jako celku, přiměřené (viz část IV.5 zmíněného rozsudku). Závěry rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* jsou plně použitelné i na nyní projednávanou věc a soud na ně v podrobnostech odkazuje.

[28] V této souvislosti soud podotýká, že Nejvyšší správní soud v rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* shledal cíl spočívající v ochraně veřejného zdraví sledovaný mimořádným opatřením za legitimní (bod 84 a 85 rozsudku tzv. *bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*). Odpůrce tak zjevně mimořádným opatřením chránil i zdraví navrhovatele před nákazou a případně těžkým průběhem onemocnění. Námitky, že odpůrce zasahuje do práva navrhovatele na ochranu jeho zdraví, jsou proto liché, jestliže cílem mimořádného opatření bylo mj. ochrana zranitelných osob, tedy i navrhovatele, který nebyl očkovan a který neprodělal onemocnění covid-19, respektive jeho prodělání soudu neprokázal.

[29] Navrhovatel dále namítá, že očkování není dostatečnou ochranou proti novým mutacím viru. Nejvyšší správní soud již v rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022 uvedl, že „odpůrce vzal možný pokles účinnosti očkování proti variantě omikron sám v potaz při přijímání mimořádného opatření (viz např. strana 14, 15, 16 nebo 18 odůvodnění mimořádného opatření). Navrhovatel i odpůrce tedy vychází stran této otázky ze stejných východisek. Z tohoto důvodu také odpůrce doporučil podávání tzv. posilujících dávek (viz str. 16 odůvodnění mimořádného opatření). Nelze nicméně v této souvislosti ztrácet ze zřetele, že v době vydání napadeného mimořádného opatření byla na území ČR (a i ve světě) dominantní varianta delta a masivní šíření varianty omikron odpůrce pouze předpokládal. Vycházel-li proto z předpokladu, že očkování je účinné proti variantě delta a že se jeho účinnost u varianty omikron snižuje, pak s tímto předpokladem není v rozporu, že ve vztahu k možnosti využívat služby a provádět činnosti regulované mimořádným opatřením byly favorizovány očkované osoby. Ty totiž byly chráněny proti nákaze a možnému vážnému průběhu onemocnění více, než osoby neočkované, a to i při případném poklesu účinnosti očkování proti variantě

omikron.“ (bod 100 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022). Tyto závěry platí i v nyní projednávané věci. Navrhovatel totiž relevantně nezpochybnil východisko odpůrce, že jsou očkované osoby i při případném poklesu účinnosti očkování chráněny více, než osoby neočkované.

[30] Pokud jde o námitku, podle které omezení stanovená napadeným mimořádným opatřením nelze opírat o § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví a ani o § 2 odst. 1 pandemického zákona, Nejvyšší správní soud podotýká, že navrhovatel blíže nespecifikoval, jaká konkrétní opatření vydaná mimořádným opatřením nelze opřít o tato ustanovení. Není úkolem soudu za navrhovatele domýšlet, jaká konkrétní opatření nebylo možné vydat podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví a § 2 odst. 1 pandemického zákona, jestliže mimořádné opatření regulovalo celou řadu různých služeb a činností prostřednictvím různých opatření. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou blíže nezabýval (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).

[31] Pro přezkum mimořádného opatření současně není podstatné to, zda očkované osoby v případě nákazy onemocnění covid-19 musely jít do karantény či nikoliv. Předmětem nyní napadeného mimořádného opatření je totiž regulace podmínek pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech, nikoliv podmínek pro nařízení karantény. To platí i pro námitky týkající se způsobu léčby pacientů s onemocněním covid-19 v nemocnicích. Soud se proto těmito námitkami nezabýval.

[32] Z návrhu dále vyplývá, že navrhovatel požaduje po odpůrci a soudu, aby zajistil důkazy stran jeho vlastních tvrzení (například statistiku zemřelých osob na území ČR po očkování nebo poklady osvědčující okruh vedlejších účinků očkování). Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že odpůrce vyšel při přijímání mimořádného opatření z odborných podkladů. V takovém případě bylo na navrhovateli, aby předestřel dostatečně silné argumenty, případně předložil podklady (obsahem i formou) takové odborné úrovně, které by byly s to vyvrátit podklady, z nichž vyšel odpůrce (body 35 a 36 rozsudku *uznávání protilátek III*). Důkazní břemeno stran vlastních tvrzení proto leží na navrhovateli. Bylo proto na něm, aby soudu předložil relevantní důkazní materiál, chtěl-li unést své důkazní břemeno. V řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy se totiž uplatňuje zásada projednací, nikoliv zásada vyšetřovací. Zároveň soud podotýká, že část důkazních návrhů se týká spekulací navrhovatele ohledně motivů, jež vedly odpůrce k přijetí mimořádného opatření (například výslech Ing. Andreje Babiše k neformálním informacím ohledně očkování a bezpečnosti očkovacích látek z Rady EU). Jak již uvedl soud výše, odpůrce vyšel při přijímání mimořádného opatření z odborných podkladů. Ty mohl navrhovatel kvalifikovaně zpochybnit, což však neučinil. Spekulativní tvrzení navrhovatele o motivech odpůrce a s tím spojené důkazní návrhy proto nejsou pro přezkum mimořádného opatření podstatné. Soud se jimi proto blíže nezabýval.

[33] Jde-li o námitku, podle které odpůrce odkazuje na fikci tzv. bezinfekčnosti podle nařízení o digitálním certifikátu, který však takovou podmínku nezakotvuje, Nejvyšší správní soud uvádí, že odpůrce v odůvodnění mimořádného opatření toliko podpůrně uvedl, že *„jde tedy o jakousi fikci bezinfekčnosti, ze které ostatně vychází i pro ČR závazné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/953 (odstavec 7) ze dne 14. června 2021[...].“* (str. 38 odůvodnění mimořádného opatření). Odkázal tak na odstavec 7 recitálu

pokračování

nařízení o digitálním certifikátu, podle kterého „podle současných lékařských poznatků, jež se nepřestávají vyvíjet, se zdá, že osoby, které jsou očkovány nebo osoby, které měly v současnosti negativní výsledek testu na onemocnění COVID-19, nebo osoby, které se v posledních šesti měsících zotavily z onemocnění COVID-19, vykazují snížené riziko, že nakazí SARS-CoV-2 další osoby. Volný pohyb osob, které podle spolehlivých vědeckých poznatků nepředstavují významné riziko pro veřejné zdraví, například proto, že jsou vůči SARS-CoV-2 imunní a nemohou jej přenášet, by neměl být omezován, neboť tato omezení by nebyla nezbytná pro dosažení cíle ochrany veřejného zdraví. Pokud to epidemiologická situace umožňuje, neměly by se na tyto osoby vztahovat dodatečná omezení volného pohybu v souvislosti s pandemií COVID-19, jako jsou testy na infekci SARS-CoV-2 v souvislosti s cestováním nebo karanténa či domácí izolace v souvislosti s cestováním, ledaže jsou tato dodatečná omezení na základě nejnovějších dostupných vědeckých důkazů a v souladu se zásadou předběžné opatrnosti nezbytná a přiměřená za účelem ochrany veřejného zdraví a nejsou diskriminační.“ Tyto závěry nejsou v rozporu s odůvodněním mimořádného opatření. Zároveň Nejvyšší správní soud podotýká, že pojem tzv. bezinfekčnost nemá žádnou legální definici. Jde toliko o zjednodušené pojmenování různých podmínek uvedených v čl. I bodu 15 mimořádného opatření jedním pojmem pro účely lepší srozumitelnosti. Jak uvedl sám odpůrce v odůvodnění mimořádného opatření, pojem tzv. bezinfekčnosti „není v daném kontextu plně jednoznačně odpovídajícím termínem pro daný stav a v praxi prostředky, které ji mají objektivizovat, ji stoprocentně nezaručují, ale pro zjednodušení celé komunikace byl zvolen tento jednoslovný pojem, jakožto termín vyjadřující nízké epidemiologické riziko u osob prokazujících se dokladem o „bezinfekčnosti“.“ Samotné důvody, pro které mohou osoby prokázat tzv. bezinfekčnost podle čl. I bodu 15 mimořádného opatření, pak návrhové relevantně nespouje (body 35 a 36 rozsudku *uznávání protilátek III*).

[34] Námitka, podle které odpůrce postupoval v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, neboť odborné podklady nemají povahu veřejné listiny, je mylná a absurdní. Správní řád, zákon o ochraně veřejného zdraví ani pandemický zákon totiž nestanovují, že by podkladem pro vydání opatření obecné povahy mohly být pouze veřejné listiny. Naopak je logické, že odpůrce při nedostatku vlastních znalostí o proměnlivém a vyvíjejícím se onemocnění covid-19 opírá mimořádné opatření o závěry vědecké obce. Lze si však těžko představit, že by mohly mít formu veřejné listiny (§ 53 odst. 3 správního řádu). Námitka návrhové je proto zcela mimoběžná.

[35] Protože se Nejvyšší správní soud obdobnými věcmi zabýval již v rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022, rozsudku *uznávání protilátek V* a v rozsudku *výhrada víry při přezkumu OOP*, rozhodl o nich zamítavým rozsudkem a neshledal v nyní projednávané věci důvod se od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit, dospěl k závěru, že je návrh zjevně neopodstatněný ve smyslu § 13 odst. 3 pandemického zákona. Není proto dán důvod, aby se tímto návrhem znovu podrobně věcně zabýval. S ohledem na zásadu ekonomie soudního procesu proto ve stručnosti odkazuje na závěry zmíněných rozsudků a další citované judikatury, aniž by je zde znovu obsáhle rekapituloval.

[36] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že jeho úkolem není přezkoumávat mimořádné opatření s ohledem na světonázor návrhové, nýbrž toliko stran jeho zákonnosti. To musí být návrhové zřejmé s ohledem na to, že je právní profesionál.

Přesto navrhovatel v návrhu především obsáhle prezentuje svůj světonázor stran epidemie onemocnění covid-19 a očkování proti němu, aniž by soudu předestřel relevantní právní a skutkové argumenty týkající se nezákonnosti mimořádného opatření. Naopak navrhovatel doslova zahlcuje soud bezobsažným podáním, které je navíc opřeno o řadu nedoložených domněnek, a není tak způsobilé relevantně zpochybnit zákonnost mimořádného opatření. Není úkolem Nejvyššího správního soudu za navrhovatele věcnou argumentaci domýšlet (§ 101d odst. 1 s. ř. s.) a polemizovat s jeho světonázorem a rozhořčením proti způsobu boje odpůrce s epidemií.

V.3 Nepřípustné námitky

[37] Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. platí, že *návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.*

[38] Návrh na zrušení mimořádného opatření ze dne 23. 1. 2022 splňoval všechny předepsané náležitosti. Nebylo jej proto možné v řízení rozšiřovat o další návrhové body.

[39] Námitky, že mimořádné opatření nebylo zveřejněno na úřední desce, že neobsahuje podpis ministra zdravotnictví a otisk úředního razítka, že nebyl vyhotoven originál mimořádného opatření, že odpůrce nepostupoval v souladu s § 3 odst. 7 pandemického zákona, že PCR test identifikuje jen zlomek deaktivovaného viru, že jsou PCR testy falešně pozitivní z 20 až 40 %, že nebyly certifikovány pro potvrzení onemocnění covid-19, že se při vyhodnocování testů používá příliš vysoký počet cyklů amplifikace, že jsou v listu o prohlídce zemřelého uváděny úmyslně jiné hlavní diagnózy, že kohortové studie musí trvat roky a že jejich metodika není správná, že spolehlivost studie, podle které je vyšší pravděpodobnost hospitalizace u neočkovaných osob, je nejvýše 11 % a že bez znalosti rozsahu posuzovaných údajů nelze posoudit, zda studie *Posouzení ochrany před reinfekcí SARS-CoV-2 mezi 4 miliony jedinců testovaných pomocí PCR v Dánsku v roce 2020: observační studie na úrovni populace* je použitelná na stav populace v ČR, jsou proto nepřípustné podle § 101b odst. 2 s. ř. s. Nebyly totiž uvedeny v návrhu, nýbrž až v replice k vyjádření odpůrce. Nejedná se o pouhé rozvedení včas uplatněných návrhových bodů (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, čj. 10 As 96/2014-62, body 34 a 35). Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal návrh navrhovatele zjevně neopodstatněným, a proto jej podle § 13 odst. 3 pandemického zákona odmítl mimo ústní jednání.

[41] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

pokračování

[42] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o návrhu navrhovatele podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. s přihlédnutím k úspěchu ve věci (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 12. 11. 2021, čj. 8 Ao 27/2021-72, bod 22). Navrhovatel na základě zjednodušeného (kvazimeritorního) posouzení věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. března 2023

Petr Mikeš
předseda senátu